

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE. UNIȚIVĂ!

SPORT

REVISTA ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE
CULTURA FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

CORSO TREBUIE ÎNVINS LA BUCUREȘTI!

(Fază din meciul ITALIA - ROMÂNIA 3 - 1:
Dridea, Juliano (10) și Corso)

MIHAELA PENEȘ, GH.
COSTACHE, Ș. CIOCHINĂ,
Z. VAMOȘ și ... MEXICO CITY

RUGBI

Trei întrebări
după meciul
ROMÂNIA-FRANȚA

FARUL
un club
cu multe
valențe

HANDBALUL
ÎN PRAJMA
„CAMPANIEI
SUEDEZE”

ALBUM ATLETIC
INTERNATIONAL

Nr. 23

(190)
DECEMBRIE 1966
Anul XIX

MULT SUCCES SPARTACHIADEI DE IARNĂ!

Ultimele scrisori și fotografii sosite la redacție oglindesc cu precădere avintul cu care au fost întâmpinate, pretutindeni în țară, întrecerile noii ediții a Spartachiadei de iarnă.

Chiar din primele zile ale lunii decembrie, de îndată ce disputele la tenis de masă, șah, lupte, haltere etc. au fost declarate deschise, zeci de tineri și tinere s-au avintat cu entuziasm în marea horă a întrecerilor. Iată alături câteva imagini de la concursurile inaugurale: 1. În fața meselor de șah la Casa de cultură Tudor Vladimirescu din București... 2. Într-o sală alăturată celeia de șah, tinerii își măsoară forțele la haltere. 3. La asociația sportivă Voianta — Mobilă și Tapițerie tineretul s-a întâlnit în jurul mesei de tenis.

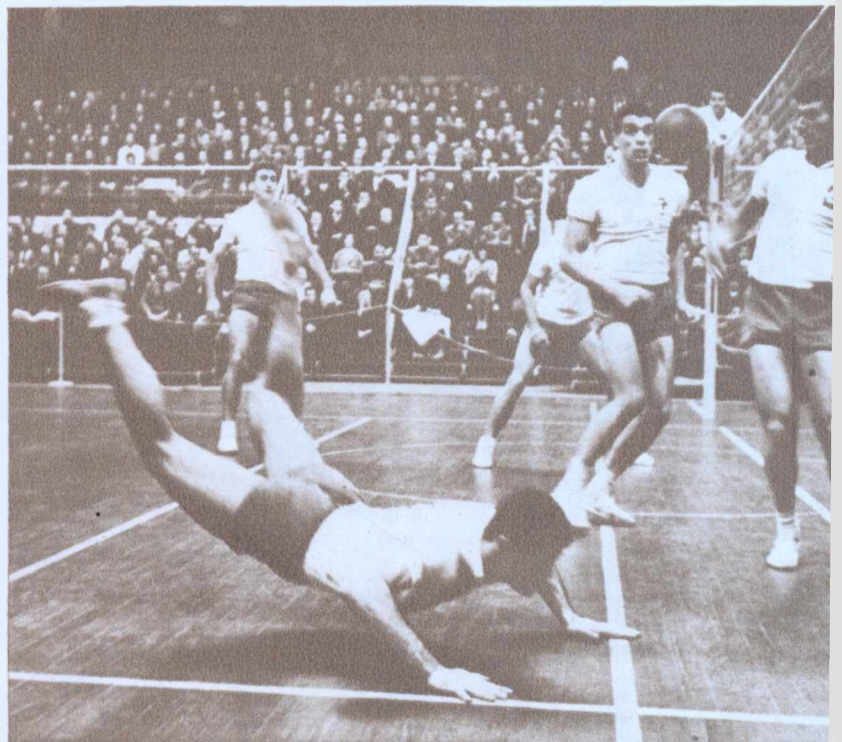

POLOIȘTII DINAMOVIȘTI ÎN FINALA „C.C.E.”

Echipa de polo Dinamo București a reușit frumoasa performanță de a se califica în finala «Cupai campionilor europeni». Întâlnind în cadrul turneului final puternica formație italiană Pro Recco, poloistii români au câștigat la București cu scorul de 4-2 și au pierdut la Genova doar cu 2-3. Ca urmare a acestui fapt Dinamo București va întâlni în finala competiției pe învingătoarea celei de a treia partide ce o vor susține Dynamo Magdeburg și Partizan Belgrad.

În fotografie: Mărculescu (caschetă albă) marchează primul gol al poloistilor bucureșteni în poarta echipei Pro Recco, în meciul disputat la București.

DERBIUL DINAMO - RAPID

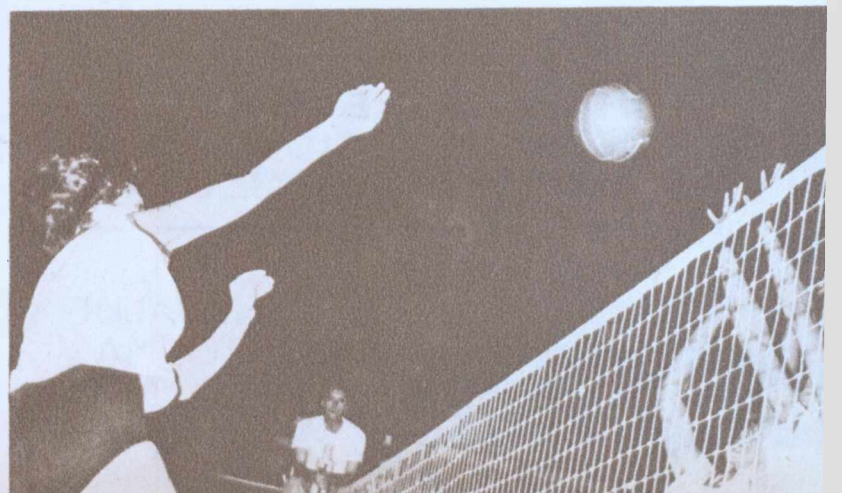

În campionatul de volei, cluburile Rapid și Dinamo și-au împărțit victoriile: la băieți au câștigat rapidiștii, iar la fete, dinamovistele.

Iată două imagini de la aceste interesante partide.

Sus. După o luptă epuizantă, care a durat mai mult de două ore, Rapid a învins pe Dinamo cu 3-2 (-12, 14, -9, 16, 13). În imagine, un moment dificil pentru apărarea dinamoviștilor, care a reușit să salveze un punct numai datorită plonjonului spectaculos al lui Tirlici. Ganciu (3) și Derzei sînt gata să intervină.

Jos. La câteva zile după derbiul masculin, în cel feminin victoria a suris dinamovistelor, care au câștigat cu scorul de 3-2 (6, 13, -13, -8, 10). Fotografia vă prezintă un atac efectuat de Florica Tudora (Rapid) și respins de blocajul format de Alexandrina Constantinescu și Helga Bogdan.

Demian în acțiune.

DE CE?

Cea de-a XIV-a întâlnire de rugby româno-franceză ni s-a părut a fi cea mai cenușie, cea mai incalzită, din câte s-au disputat la București, în anii de după război. Mai exact, de la acel formidabil 15—18 din 1957, care a marcat atât de exploziv reluarea relațiilor sportive dintre rugbiștii români și cei francezi. De data aceasta, se părea că puteam câștiga, mai ales, după aspectul primei reprize. Dar lipsurile noastre, prea pregnante, au ieșit repede la iveală.

De aceea: 9—3 pentru culorile franceze, care se pot declara însă mai mult decât mulțumite de acest scor, ce nu-l puteau spera — judecând obiectiv lucrurile — față de echipa pe care au prezentat-o pe teren. Un XV lipsit de strălucire și fără personalități, cu două excepții totuși: acel minunat băiat blond, care se cheamă SALUT (nr. 6) — omniprezent și DAUGA — stăpîn la margine. Considerăm însă că aceasta-i prea puțin pentru faima unui XV din țara lui Prat și Crauste.

Evoluția echipei noastre (excluzîndu-l pe PENCIU) — nesatisfăcătoare — ne determină să punem federației de specialitate câteva întrebări arzătoare:

1. De ce ne prezentăm cu improvizații în echipa națională, angajată să apere culorile și prestigiul sportiv al țării? Oare nu se mai găsesc în România oameni specializați pe posturi, astfel încît să nu fie nevoie să asistăm la tot felul de inovații de genul Ionescu sau Rășcanu (la talonaj) sau Wusek-Dragomirescu (la deschidere) sau, în fine, Penciu (pe aripă)? Ce-am realizat prin asemenea încercări s-a văzut. Rezultatele negative din acest an sînt suficient de concludente pentru a condamna un asemenea mod de a aborda problema.

2. De ce sînt ignorați rugbiștii buni din echipele provinciale? Oare nu consideră antrenorii echipei naționale că sportul cu balo-

nul oval nu ar avea decît de cîștigat de pe urma selecționării și promovării curajoase în loturile naționale a celor mai valoroși jucători provinciali? Pentru că băieții ca Dăscălescu, Rosenberg (Politehnica Iași), Doiciu (Farul), Sabău (Știința Petroșani), bat de cîțiva ani la porțile echipei reprezentative, fără însă ca ele să li se deschidă. Și lor li s-au alăturat astăzi tineri ca Marin Pompiliu și Șt. Cristea (Farul), Florescu și Duță (Rulmentul Birlad), Radu Iftimie și Spiratos (Politehnica Iași), Niculescu și Bucur (Precizia Săcele) și alți inimoși birlădeni, brașoveni, constănțeni sau clujeni, gata să deuteze în națională alături de un Rășcanu, Nica, Dinu, Dragomir sau Băltărețu și alți bucureșteni, de o seamă cu ei, care însă și-au și cîștigat laurii consacării.

3. De ce se continuă folosirea falimentare metode de întrerupere a campionatului pe timp îndelungat (40—45 de zile) pentru a permite pregătirea unui lot restrîns de jucători (20—25), sacrificîndu-se astfel continuitatea pregătirii a sute de alți rugbiști — în special provinciali — care încetează în mod nejust activitatea competițională? Cît privește pregătirea lotului am văzut ce... pregătire ni s-a oferit!

Sînt câteva întrebări care așteaptă un răspuns grabnic, pentru că prea alarmant ni se pare bilanțul negativ al anului în curs.

D. CALLIMACHI

P.S. Se resimte în echipa noastră națională de rugby lipsa unui coordonator — gen VIOREL MORARU, care să conducă cu inteligență acțiunile de joc. Existența unui asemenea conducător în teren ne-ar scuti de situații ca acelea în care jucători ca Ionescu sau Ciobănel sînt în acțiune pe cont propriu și cînd trebuie și cînd au.

În ceea ce-l privește pe Paul Ciobănel, pe care adesea l-am laudat, e cazul s-o spunem, că ne-a surprins în mod neplăcut slaba lui formă sportivă. De aceea, probabil, el a ținut, ca în compensație, să arate că de fapt cunoștințele lui pugilistice sînt mai bogate decît cele... rugbistice. Poate că se glădește acum să abandoneze rugbiul în favoarea boxului! S-o spună deschis. (D.C.)

Penciu transformă o lovitură de pedeapsă, aducînd egalarea pentru echipa noastră: 3—3.

Atacă francezii prin jucătorul de linia a treia Carrere; Wusek și Demian vin în întîmpinare.

7 ÎNTREBĂRI 7 RĂSPUNSURI

UN PRONOSTIC

România locul I

A mai rămas doar o lună pînă la Campionatele mondiale masculine de handbal din Suedia. Echipele participante la întreceri au trecut în ultima fază a pregătirilor sau, mai bine-spus, în faza... retuşurilor.

Reprezentativa noastră, campioană mondială, revenită în țară dintr-un turneu greu, dar victorios, și-a afirmat odată în plus valoarea, cîștigînd și turneul internațional de la Cluj. Despre aceste ultime jocuri internaționale, despre valoarea adversarilor înfrinți, despre stadiul de pregătire al formației noastre și despre perspectivele României la mondialele din Suedia am discutat cu profesorul de educație fizică CORNEL OȚELEA, maestru emerit al sportului, nelipsit din echipa noastră națională de handbal în ultimii 7 ani.

— În primul rînd am dori să știm dacă s-a resimțit absența lui Moser, accidentat?

— Moser a fost cu noi la jocurile susținute în Elveția, în R.F. Germană, în Cehoslovacia și la Cluj, dar cu mîna accidentată, în ghips. Desigur, am resimțit cu toții lipsa lui. Excelent organizator de joc și realizator, Moser ar fi dat o mai mare forță echipei noastre, în special în atac. Sarcinile sale au fost preluate, însă, de Gruia, care s-a achitat cu bine de îndatoririle ce i-au revenit. Acum, Moser, complet refăcut, a reluat antrenamentele și sîntem siguri că în Suedia va forma, împreună cu Gruia, un cuplu de realizatori, care va da foarte mult de lucru apărărilor.

— Ca să încheiem neplăcutul capitol al indisponibilităților: credeți că accidentarea lui Iacob, în Cehoslovacia, a prejudiciat jocului echipei noastre în turneul de la Cluj?

— Cu siguranță, da. Iacob este cel mai valoros om de contra-atac din echipa noastră. Cu el în formație am certitudinea că am fi cîștigat absolut toate meciurile turneului clujean. Iugoslavia, cu care am terminat la egalitate, ar fi primit — sînt sigur — mai multe goluri. Din fericire, însă, ațt medicii noștri cît și cei cehoslovaci, care i-au dat primele îngrijiri, ne-au asigurat că Iacob va fi complet restabilit cu destul timp înaintea «mondialelor». În felul acesta, în Suedia, România va putea să-și apere titlul mondial cu cei mai buni jucători pe

care îi are în momentul de față.

— Considerați că ultimele întîlniri internaționale susținute în Elveția, R.F. Germană, Cehoslovacia și la Cluj au contribuit în mod deosebit la pregătirea formației?

— Cele două turnee, cel de peste hotare și cel de la Cluj, au avut o mare importanță în pregătirea noastră. A fost cel mai bun prilej de a ne verifica noile idei tactice, cu care intenționăm să ne apărăm titlul mondial, în compania unor adversari puternici, poate chiar mai puternici decît în edițiile trecute.

— Ce ne puteți spune despre reprezentativele cu care ați jucat peste hotare?

— Ca o apreciere generală: creșterea lor valorică, în special în apărare. Iată acum cîteva cuvinte despre

fiecare formație în parte.

Partida cu Elveția, cea dintîi din cadrul turneului, cîștigată de noi la scor, a fost o verificare a noului nostru joc tactic. Ca orice început, nu a fost prea reușit. Totuși, poste și datorită rezultatului (19—10), cu toții am căpătat o mare încredere în noua linie tactică, verificată pentru prima dată într-un meci internațional.

Mult mai greu a fost meciul cu echipa R.F. Germane. Clasați pe locul IV la «mondialele» trecute, jucătorii vest-germani ne-au pus de astă dată probleme deosebite. Noi cunoșteam echipa gazdă ca pe o formație greoaie, ai cărei jucători sînt lenți. În primele minute de joc am fost, însă, surprinși de «mișcarea» întregii echipe, care juca bine în atac, unde Schmacke, Luebkning și Munk s-au dovedit a fi realizatori excelenți. Atacul nostru a avut de învins în R.F. Germană o apărare avansată, bine pusă la punct (4+2 cu tendință spre 3+3) pe care însă a depășit-o. După cum se știe, am cîștigat cu 16—14. Iată și explicația acestei victorii. Formația noastră poate impune echipei adverse un sistem de apărare convenabil ei, datorită faptului că are în componența sa jucători complezi, tehnici, care pot realiza puncte ațt de la semicerc cît și de la 9 m. De exemplu, reprezentativa R.F. Germane, care avea tendința de a juca în apărare 3+3 a fost în cele din urmă obligată să joace 4+2. Aceasta deoarece noi am adoptat în atac sistemul cu doi pivoți. Astfel am reușit să înscriem goluri și din linia de 9 m, prin eliberarea cu blocul a celor distanțați, cît și prin combinații la semicerc.

În Cehoslovacia am susținut două meciuri: unul egal (14—14) la Praga, și un altul, pe care l-am cîștigat (15—11), la Bratislava. Cea de a doua

Învingătorii turneului internațional de la Cluj. De la stînga spre dreapta, sus: Guneș, Mircea Costache II, Licu, Nica, Gruia. Jos: Goran, Samunji, Penu, Oțlea, Redl, Nodea, Gațu.

partidă a adus o prețioasă victorie echipei noastre, care a reușit, TAC-TIC, să-și impună jocul, dominând cu ușurință. Pentru stadiul actual de pregătire, echipa noastră a jucat excelent, învingând una din formațiile cu pretenții, dar și cu șanse la un loc fruntaș în ierarhia mondială a handbalului. Reprezentativa Cehoslovaciei are în componența sa jucători de valoare excepțională, cum ar fi Bruna, Duda, Havlik și în special Mareș. Și totuși, această echipă are un mare defect: nu este o... echipă. Cehoslovacia nu pot realiza un adevărat joc colectiv, atât de necesar handbalului. Fiecare jucător dorește să-și etaleze calitățile personale, dăruind astfel jocului întregii formații. Un singur exemplu: Bruna este un jucător asemănător lui Gruia, tot stingaci și cu o mare forță de șut de la distanță. Cu toate acestea, înscrie doar 1-2 goluri într-un meci, deoarece nu este ajutat de coechipieri, în timp ce Gruia aduce echipei 6-7 goluri aproape în fiecare partidă. În 1964, Mozer a fost golgeterul mondialilor, numai datorită faptului că a primit tot sprijinul coechipierilor. Important pentru noi toți este să câștige ECHIPA, indiferent cine înscrie golurile...

Câteva cuvinte și despre turneul de la Cluj. Mă voi opri în special asupra formației Iugoslaviei, cu care am terminat la egalitate (17-17) și pe care o socotesc una dintre cele mai puternice adversare ale noastre la C.M. din Suedia.

Ai noștri, oboșiți după meciurile susținute peste hotare, au jucat destul de slab în acest meci. Aceasta, însă, nu scade cu nimic din meritele handbaliștilor iugoslavi. Noi am vrut să plătim o poliță mai veche (acel 7-20 de la Trofeul orașului Zagreb) și am fost cu atât mai surprinși de riposta energetică a oaspeților. Echipa iugoslavă joacă cu o apărare clasică 5+1 în zonă, cu tendința spre 3+3 în timpul jocului. Este singura formație din Europa care practică acest sistem cu consecvență și foarte bine pus la punct din punct de vedere al aplicării lui în timpul partidei. Această apărare pune cele mai serioase probleme atacului nostru. De aceea trebuie să găsim soluții și pentru învingerea acestui sistem defensiv. În ori ce caz, acum nu vom mai avea surprize la «mondiale». I-am văzut, și în general știm cam ce pot. Ei erau cu cea mai bună echipă din care nu lipseau Milcovici, Vican, Karadzic, Pribanici, Horvat și ceilalți titulari, iar noi am jucat fără Mozer și Iacob, care, însă, în Suedia vor fi pe teren.

Echipa Uniunii Sovietice, foarte dură, are multe fisuri atât în atac cât și în apărare. Totuși, cu Lebedev, Mazur și Klimov în «zi mare» poate furniza surprize de proporții.

Remarcabil progresul înregistrat de handbaliștii francezi. Apărarea lor bună și foarte periculoasele acțiuni de contra-atac sînt punctele forte ale echipei Franței. Totuși, pentru a aspira la un loc fruntaș în ierarhia mondială, acestea înseamnă, deocamdată, prea puțin.

— În concluzie, două turnee foarte utile. Ne-ați putea rezuma în câteva puncte importanța lor?

— Desigur. În primul rînd, judicioasa programare a partidelor, gradarea lor valorică, a demonstrat buna comportare a echipei noastre în actuala perioadă de pregătire, cînd nu sîntem încă în forma maximă, pe care o vom atinge, abia în timpul «mondialelor». În al doilea rînd, am putut constata că echipele întîlnite nu au crescut valoric prea mult din punct de vedere al atacului. Toate echipele și-au perfecționat, însă, metodele de apărare. Aproape toate au adoptat împotriva noastră apărările avansate (4+2 sau 3+3), încercînd să ne distrugă forța de atac de la distanță (urmăresc anihilarea lui Mozer și Gruia). Pînă la «mondiale» noi trebuie să ne îmbunătățim mijloacele de a învinge apărările avansate. Acest lucru se poate realiza printr-o foarte bună legătură între linia de 9 m și semicerc, deci, printr-un joc precis, ordonat și foarte rapid, în care fantezia jucătorilor să fie subordonată acțiunii colective.

— Cititorii noștri ar dori să știe dacă echipa României va veni cu ceva nou în jocurile pe care le va susține la «mondiale».

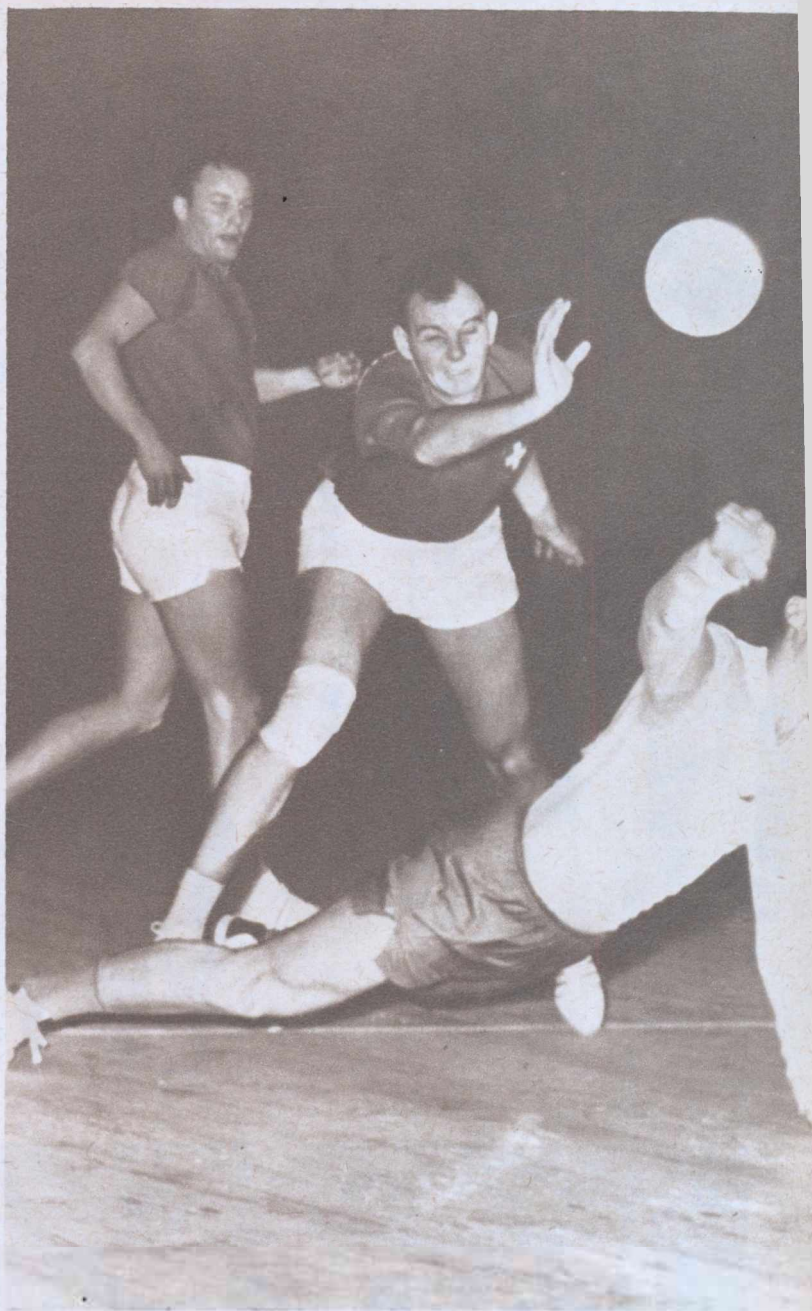
— Da. Pentru adversarii noștri din Suedia am pregătît și ceva nou. Ce anume, însă, vom arăta abia atunci.

— O ultimă întrebare: cum vedeți clasaamentul final al campionatelor mondiale din Suedia?

— Locul I România. Pentru următoarele locuri, consider favorite, în ordine, următoarele echipe: Iugoslavia, Cehoslovacia, R.F. Germană, Suedia și U.R.S.S.

Mulțumindu-i pentru amabilitatea cu care a răspuns întrebărilor noastre, am urât succes interlocutorului nostru, Cornel Oștea, unul dintre acei băieți minunați care au luptat și au ieșit victorioși în două ediții ale C.M. de handbal și care, peste o lună, vor încerca să aducă pentru a treia oară la București mult râvnita cupă a campionilor mondiali.

Petre HENT

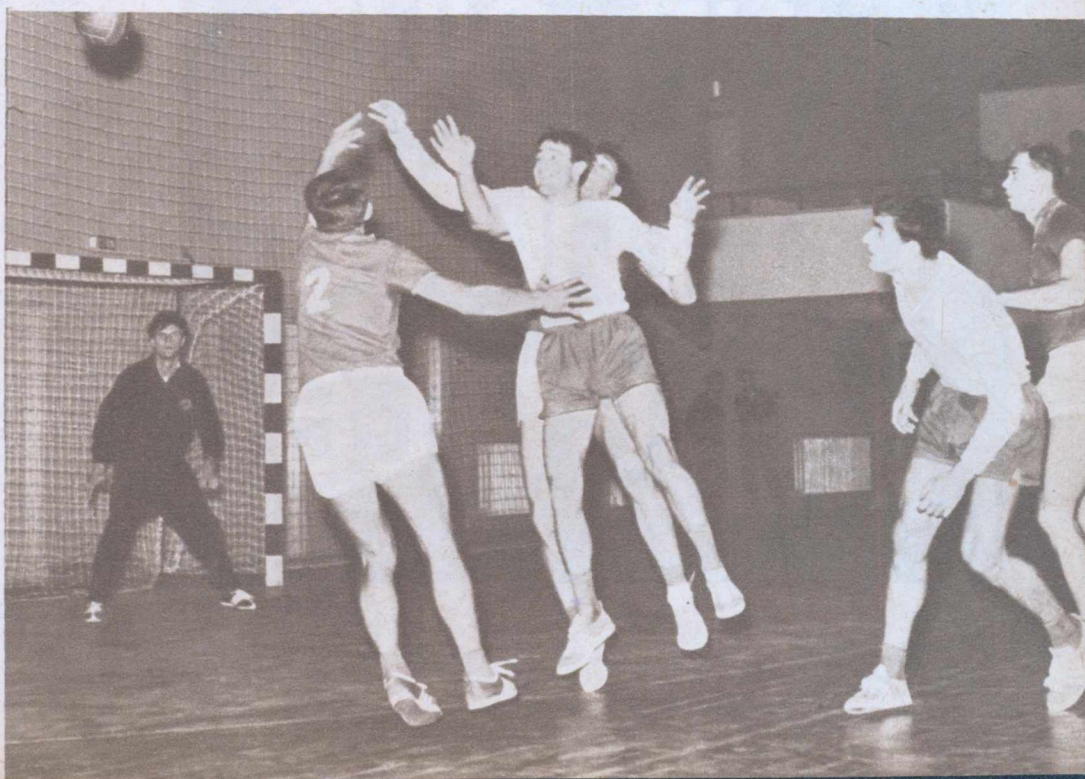

Handbaliștii elvețieni au fost făcuți mat la ei acasă. Oștea va înscrie încă un gol de la semicerc (România—Elveția 19-10).

Foto: R. WAGNER — Cluj

Jicu a surprins apărarea adversă și va înscrie spectaculos din săritură (România—U.R.S.S. 18-10).

Mircea Costache II în «menghina» apărării iugoslave. Portarul Tomasici privește atent mingea care, de data aceasta, nu prezintă nici un pericol: apărarea și-a făcut datoria (România—Iugoslavia 17-17).

SPORTIVII CON
LA ASALTUL TI

FARUL un club cu multe valente

Farul este un club relativ tânăr — are abia 10 ani (1957). Fiar Constanța un oraș fără o tradiție deosebită în sport. Cu toate acestea, a început să se vorbească tot mai insistent, cu tot mai mult respect, despre sportivii litoralului. Prezența lor e activă — paradoxal — nu cum s-ar presupune în sporturile legate de apă (natația — din lipsa unui bazin acoperit — și sporturile nautice sînt ca și inexistente), ci în cele de uscat. Spuneam în titlul materialului că sportivii constănțeni au pășit la asaltul titlurilor și nu credem să fi exagerat de fel, pentru că Farul este astăzi un club cu multe valente.

Iată surpriza autumnală a fotbalului, care la sfîrșitul turului e pe primul plan al întrecerii! Apoi confirmarea valorii înalte a voleibalistelor. În plutonul frunțașilor trebuie însă neapărat să-i situăm și pe rugbiști și boxeri (există în privința lor promisiuni că vor merge și mai sus!). Se întrevăd frumoase perspective și secției de gimnastică și celei de volei (băieți) și baschetbaliștilor (cei tineri sînt numeroși și talentați) și scrimerilor.

Desigur că nu toate merg încă «pe roate» la Farul. De pildă, sporturile individuale de bază, ca atletismul, natația, luptele, halterele se dezvoltă încă foarte timid. Către ele trebuie îndreptate acum eforturile tehnicienilor clubului, pentru a se lichida rămînerea în urmă în această direcție și a se ajunge la nivelul sporturilor frunțașe. Și mai trebuie ceva: să fie promovată cu curaj tineretul, să se formeze din juniori cadre proprii spre a nu se mai alerger după vedete — păsări rare — care la primele greutăți dau bir cu fugiții, devenind un adevărat balast prin lipsa lor de dragoste pentru culorile clubului, dragoste, care în întrecerea sportivă — practica ne-o dovedește — joacă un rol atît de mare!

REPORTAJ DE
D. CALLIMACHI
FOTOGRAFII:
P. ROMOSAN

ĂNTENI URILOR

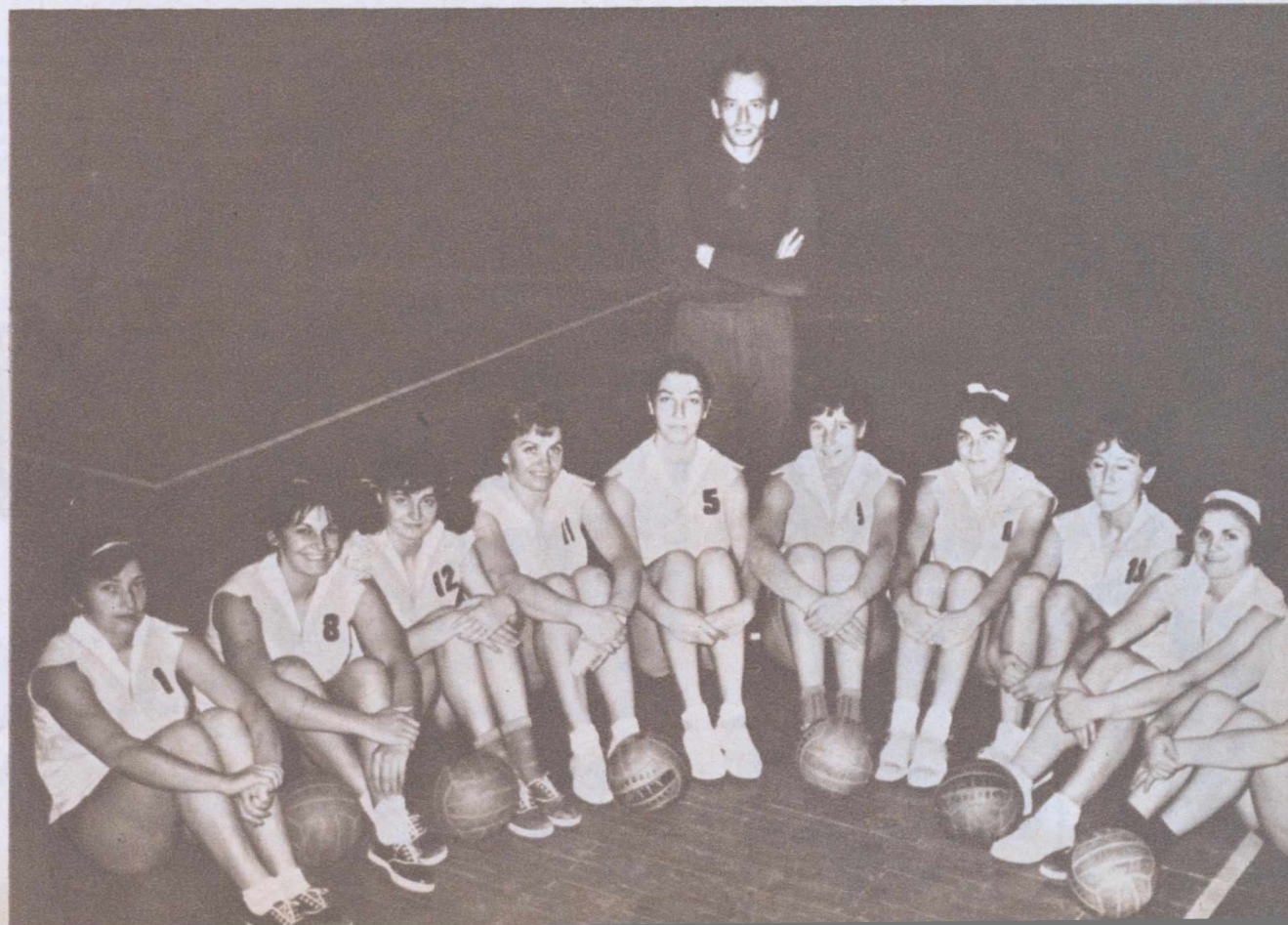
FOTBALIȘTII ÎN VACANȚĂ

După câteva luni de aprige dispute, fotbalii își permit luxul unei scurte vacanțe de iarnă. Iată-i pe faleza Constanței într-un moment de relaxare, dar nu lipsiți de grija «zilei de mîine». Farul e în plutonul echipelor fruntașe și, după calculul hîrtiei — în urma disputării partidelor restante — ar putea fi chiar lider. Anul 1966 pare a fi fost deosebit de bun. Bravo și același succes și-n primăvară! De la stînga la dreapta: Manolache, Tufan, D. Foti — secretarul clubului, Uțu, Georgescu, Manciu, Koszka, Vintilă Mărdărescu — antrenor principal, Ologu, Mareș, Zamfir, Petre Comăniță — antrenor secund, Bükossi, Pleșa și Kallo. (După cum se vede lipsește lăncu, aflat în momentul fotografierii, cu echipa națională în Cipru).

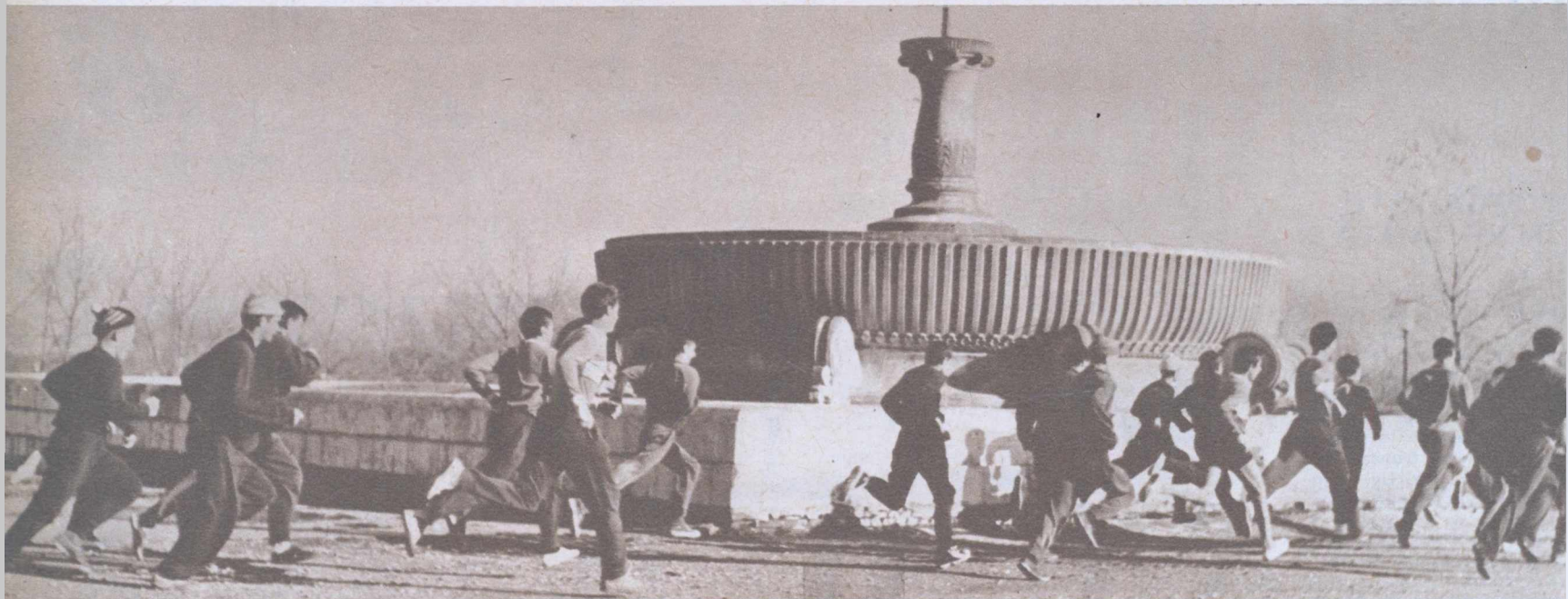
SPRE TREAPTA CEA MAI ÎNALȚĂ A PODIUMULUI

De cîțiva ani echipa de volei a fetelor este mîndria inimoșilor amatori de sport de pe litoral, fiind cea mai cotate între echipele de performanță. Pentru a le răsplăti devotamentul, voleibalistele și-au propus, de data aceasta, să realizeze mai mult decît doar o mențiune. Ele vizează acum direct treapta cea mai înaltă a podiumului. Un deziderat pe deplin realizabil, dacă avem în vedere că și Dinamo (campiona anului trecut) și Rapidul au plecat steagul pe litoral: 1—3. E drept, a venit înfrîngerea de la lași, dar oricine se poate poticni o dată. Să sperăm că pe viitor...

În această pagină prezentăm în trei secvențe echipa de volei a litoralului la antrenament. *Sus* — în frumoasa Sală a Sporturilor; *în mijloc* — un plonjon (procedeu tehnic folosit mai rar de fete), execută: Anghel, Costea și Goloșie; *jos* — de la stînga la dreapta: Paula Costea, Mioara Fenechiu, Doina Biji, Elisabeta Goloșie, maestră a sportului, căpitana echipei, Ecaterina Pirvu, Ada Anghel, Florina Popovici, maestră a sportului, Ana Zotta, Fevronia Vasile și Maria Florea. În picioare, antrenorul echipei, prof. Ion Takacs.

FARUL - un club cu multe valențe

AȘTEPTĂM ȘI PERFORMANȚELE ATLEȚILOR

Secția de atletism este tânără, de aceea nici marile performanțe n-au venit încă. Dar antrenorii secției, Constantin Craia, Ion Veliciu și Alexandru Smoleanu ne promet pentru anul viitor câteva surprize. Iată trei imagini atletice constantene. Sus, o alergare pe teren variat — participă grupa de băieți. În stânga, un instantaneu fotografic în jurul frumosului alergător de bronz al Leliei Zuaf — pozează cei mai buni elevi ai secției: Adrian Pamula, Constantin Geacă, Elena Bică, Bari Beizat, Nicolae Ceapă și Iosif Ferencz. Jos, un moment gimnastic colectiv.

VESTIAR A.

RUGBIȘTII PROMIT MAI MULȚ

Locul 4 în campionat, pe care l-au obținut rugbiștii anul acesta — imediat după Grivița Roșie, Steaua și Dinamo — este reconfortant și-i răsplătește pe băieți după un sezon greu. Dar XV-le constanten vrea să meargă la anul și mai sus! Noi credem că el are posibilități. În fotografia din stânga, în jurul antrenorului Alexandru Carnabel, un cvartet de rugbiști valoroși: Ștefan Cristea, Marin Pompiliu, Gheorghe Celea și Traian Doiciu, care n-ar trebui să mai fie neglijați de antrenorii echipei naționale, pentru că valoarea lor este certă. În dreapta, o discuție prietenească cu antrenorul în tribunele stadionului din Constanța.

O ZI DIN VIAȚA SECȚIILOR

● În sala clubului Portul boxerii lucrează pe grupe, avansați și începători. «Titularii» își fac cîntarul după antrenament («semimiliociul») Ion Pițu). Fostul campion al anilor 1927—1930 Vasile Baciuc participă, alături de antrenorul Ștefan Iordache, și el fost campion la mijlocie (1947—1948—1949) la pregătirea secției de box. Clubul constănțean are boxeri cunoscuți ca: Ion Dinu, Tănase Pintilie, Ion Pițu, Ovidiu Baciuc, Nicolae Motoc, sportivi ce aspiră la centura de campion.

● Maestrul sportului Alecu Mușat a oprit pentru un moment antrenamentul echipei de volei și le explică o așezare eficientă pentru meciul următor.

● Echipele de baschet a clubului Farul, are 10 componenți. Peste o oră băieții se vor deplasa la Sibiu, așa că în imaginea noastră sînt prezenți numai o parte din ei. De la stînga la dreapta: Adrian Ion, Bujor Răducan, Aurelian Hronis, Șerban Cîncu, Nicolae Gavrițescu, Constantin Cîndea și maestrul sportului Emil Răducanu — antrenor și pivot.

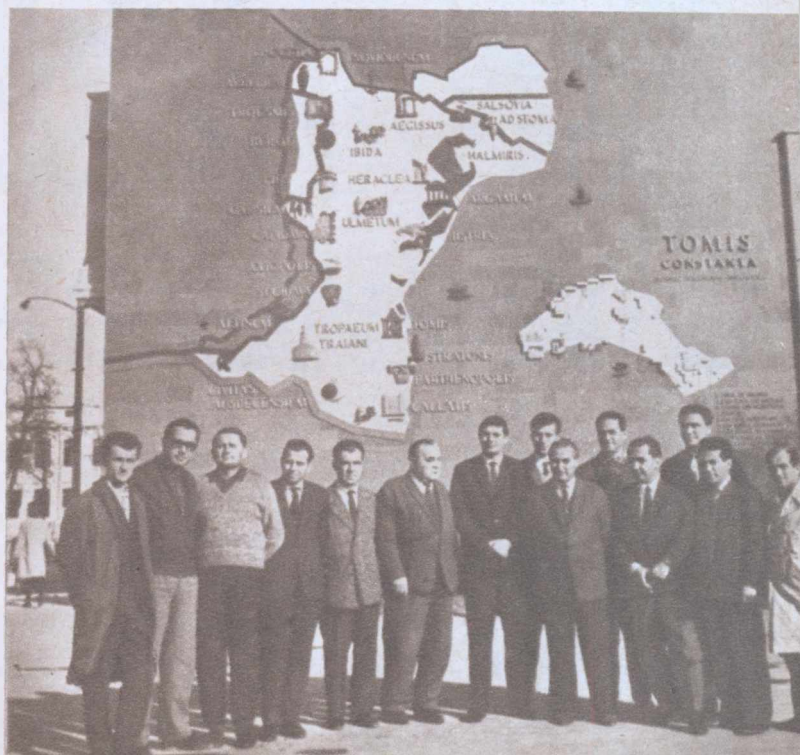
● Rezervele de mîine ale echipei de baschet lucrează sub conducerea antrenorului profesor Alexandru Botoș. În doi ani de activitate trei juniori talentați au promovat în echipa A, Bujor Răducanu, Aurelian Hronis și Adrian Ion. În medalia tinărul Alexandru Vidican (14 ani, 1,80 înălțime) a fost cîștigătorul «Cupei Carpați» pentru cel mai complet junior. În sezonul actual alți doi tineri, Gabriel Iordache și Petre Bohaciu bat la poartă consacării.

● Secția de gimnastică este o pepinieră a gimnasticii românești. Antrenoarea Jeana Baltă ne prezintă un moment din pregătirea tinerei Mariana Bozolan (lot R.S.R. jr.) — la paralele inegale, executînd o ieșire prin stînd pe mîini cu întoarcere de 360 grade — asistența: Gabriela Berescu, Elena Călin (lot R.S.R. jr.) și Elena Blîndu.

● Doi reprezentanți ai floretei constănțene: Nicolae Dumitrescu (campion rep. jr. II 1963—1965) și Ana Malchiu locul III la faza zonală. Și scrimierii promit...

ÎN DOBROGEA întîlnim la tot pasul vestigiile unui trecut glorios. De aceea ne-am gîndit să prezentăm cititorilor noștri pe un fond «specific» grupul de activiști și tehnicieni al clubului Farul.

„A XIII-a“, NETERMI

UNIVERSITATEA CRAIOVA-PROGRESUL 1-0

Între Napoli și Cipru, etapa a XIII-a a fost până înfaptă în «omul de zăpadă» al finalului de noiembrie. Și, neputând învinge împotriva iernii, a devenit a XIII-a neterminată.

Totuși, turul poate fi considerat încheiat, dacă Farul mai are posibilitatea teoretică să stîrnească o mare furtună în primele zile ale primăverii.

Pină atunci, însă, să dăm «Cezarului craiova» ceea ce este al lui. Fotbaliștii olteni s-au înclinat pe ei. Marea lor performanță — 5 puncte plasare — nu poate fi întunecată de golavol negativ. Cele 12 goluri primite în trei etape (Dinamo, Steaua și Farul — toate în deplasare) datorează mai mult temerității de a juca decât indiferenței de calcule, decât unei demobilizări față de un adversar puternic. Cu un lot în numărul anonimilor este mai mare decât în toate celelalte 13 echipe ale primei categorii oltenii merită toată admirația pentru seriositatea lor «tur 1966».

DINAMO BUCUREȘTI a jucat mai bine decât ca oricînd, izbutind să mascheze lipsa de forță unora dintre așii săi. Această «viclenie» este a adus dinamoviștilor o bună poziție din punct de vedere pentru retur. Rămîne de văzut dacă iarna va arăta aripile foștilor campioni, care joacă o carte chiar în prima etapă a returului, la Craiova.

PROGRESUL a pornit «ca din pușcă», dar nu a rezistat în finisaj. După 8 etape, echipa lui Marinariu avea 13 (!) puncte și... tricoul galben. Următoarele cinci nu i-au adus decât... două. Să fi fost un șoc puternic șocul înfringerii în fața Petrolului Poate. Oricum, în retur, Progresul, avînd o psihică a echipei «care nu rîde, dar nici nu plînge» poate juca mai relaxat, fără cataracte și goluri.

FARUL are o situație mai bună ca o altă echipă. «Marinariu» susțin că Petrolul și Steaua nu s-au scăpat printre degete». Această siguranță din punct de vedere strează optimismul echipei. Dacă Farul nu va sărbători prea mult — în iarna asta — titlul de lider virtual, s-ar putea ca pînă la următorul sezon să fie un autentic competitor la titlu.

DINAMO PITEȘTI, ocupată cu Sevilliei și Toulouse, s-a mulțumit cu 14 puncte. Așa că, însă, aceeași echipă decisă, care știe ce vrea să facă, dovadă, printre altele: e singura formație care nu are «remize».

RAPID joacă, în continuare, sub imperiul «regilor scoțieni». După un magistral 3-0 cu Steaua, a urmat un penibil 0-1 cu Politehnica, la Iași. Acum, feroviarii își trimit «regele» în America de Sud. Poate că Ionescu și coșcoveanu vor aduce de acolo nu numai câteva nume noi, dar și pentru delectarea tribunelor.

JIUL deține titlul de campioană a eficientei. Să recunoaștem că e un titlu deosebit de valoros, mai ales în «era apărărilor aglomerate».

ATA...

STEUA oscilează mereu, dar parcă semnele sint mai bune. Se pare că «tinerii ei furioși» au început să-și dea seama că timpul nu merită să fie doar irosit.

PETROLUL, dacă va obține 2 din cele 4 puncte posibile din restanțe, se va putea considera scăpat cu fața curată, intrind chiar în plutonul bătăliei pentru titlu. «Proba de foc» a petroliștilor (cele 3 meciuri cu Liverpool) își va arăta probabil roadele la primăvară.

U.T.A. a fost cea mai ingrată echipă față de propriul său public, izbutind o singură victorie «la domiciliu». Probabil, însă, că și de astă dată textiliștilor vor rămâne la suprafață...

«U»-**CLUJ**, «**POLI**» și **C.S.M.S.** formează triumviratul lipsit de glorie al studenților bătrâni, care au primit lecția usturătoare a craiovenilor. Cele zece puncte — de echipă — reprezintă o slabă platformă de lansare pentru retur...

STEAGUL ROȘU e pe locul 14. Inexplicabil, dar adevărat. O singură consolare (filozofică): «Cineva tot trebuie să fie pe ultimul loc».

Și acum, să așteptăm returul, care ne va da «cheia» acestui campionat cel puțin ciudat. Abia atunci vom ști dacă frământările acestei toamne intră în zona promovării și nu a retrogradării calitative.

IOAN CHIRILĂ

1. **UNIVERSITATEA CRAIOVA** — **PROGRESUL** 1—0 (Foto: T. ROIBU). Golul victoriei. În ciuda plonjonului spectaculos al lui Mindru, mingea șutată de Oblemenco a intrat în plasă.

2. În secunda următoare, toți jucătorii își dau seama că «zarurile au fost aruncate». Niță intră în plasă pentru a recupera balonul victorios, iar Mindru își privește coechipierii învinși: V. Popescu (căzut), Peteanu (cu capul plecat) și Mafteuță (în stînga lui — dezolat). În dreapta, Oblemenco, autorul golului, salută ca un toreador tribunele delirante.

3. Din nou alarmă la poarta lui Mindru. De data asta, însă, portarul bucureștean este protejat de cinci... măturători.

4. **UNIVERSITATEA CLUJ** — **DINAMO PITEȘTI** 2—0. (Foto: R. WAGNER-Cluj). Treziți în ceasul al... treisprezecelea, clujenii l-au remarcat pe portarul piteștean Urziceanu, așa cum se poate vedea în fotografie. Ioachim Popescu (în dreapta) privește cu un amestec de admirație și de teamă.

5. Din nou Urziceanu! Ivansuc (imperturbabil, ca întotdeauna) se gîndește la «cornerul» pe care îl va executa. David (în alb) nu are, după cum se pare, preocupări imediate, vizînd... Zagrebul.

6. **STEAGUL ROȘU** — **C.S.M.S.** 5—0 (Foto: M. BOZAN). Atacă brașovenii. De la stînga la dreapta: Jenei, Deleanu (4), Malschi, Goran, Ianul și Gane.

JIUL — **POLITEHNICA** 3—1. (Foto: A. DULA). Duel în fața porții timișorene. Lereter (tricou închis) rezistă asaltului lui Stocker, în fața «careului» Casandra-Crăciun-Răcelescu-Surdan.

4

UNIVERSITATEA CLUJ-DINAMO PITEȘTI 2-0

5

STEAGUL ROȘU-C.S.M.S. 5-0

6

JIUL-POLITEHNICA 3-1

7

INDUSTRIA SÎRMEI

CÎMPIA TURZII

În picioare, de la stînga la dreapta: antrenorul POP Alexandru; GACS Tiberiu, fundaş central, 20 ani, 1,80 m, 70 kg; DUCA Gligor, fundaş central, 19 ani, 1,82 m, 76 kg; ISTRATE Nicolae, fundaş dreapta, 24 ani, 1,74 m, 79 kg; POPUȚA Ion, portar, 26 ani, 1,80 m, 79 kg; DUCA Vasile, portar, 23 ani, 1,83 m, 84 kg; PIRVU Vasile, înaintaş central, 28 ani, 1,73 m, 71 kg; NEAGU Viorel, mijlocaş dreapta, 18 ani, 1,78 m, 67 kg; CHIORAN Iosif, fundaş central, 28 ani, 1,77 m, 70 kg; BINDEAN Virgil (căpitanul echipei), fundaş stînga, 26 ani, 1,81 m, 78 kg; POPESCU Matei, fundaş central, 26 ani, 1,81 m, 74 kg.

Jos: SIMONFI Nicolae, extrem dreapta, 21 ani, 1,67 m, 64 kg; ȘARDI Iosif, mijlocaş stînga, 22 ani, 1,66 m, 63 kg; DRĂGHICI Andrei, mijlocaş dreapta, 27 ani, 1,68 m, 65 kg; RAAB Nicolae, mijlocaş dreapta, 29 ani,

1,77 m, 79 kg; HUSAR Liviu, extrem stînga, 27 ani, 1,72 m, 57 kg; SUCIU Viorel, extrem dreapta, 23 ani, 1,67 m, 63 kg; NEAMȚU Aurel, înaintaş central, 19 ani, 1,72 m, 64 kg.

Lipsește din fotografie: RĂDULESCU Teodor, înaintaş central, 27 ani, 1,74 m, 65 kg și GHEȚAN Virgil, mijlocaş stînga, 26 ani, 1,70 m, 63 kg.

Echipe tip: Duca I, (Popuța) — Istrate, Gacs, Chioran, Bindean — Drăghici, Șardi—Simonfi, Raab (Rădulescu), Pirvu, Husar.

O echipă pe punctul de a se consolida (jucătorii tineri, proaspăt promovați în formație se străduiesc să se afirme), impunîndu-se prin căutările ei spre un joc de calitate, sportiv — în adevăratul înțeles al cuvîntului.

Foto: G. ȘTEFĂNESCU

MOMENT „OLIMPIC“

Pentru echipa noastră olimpică, iarna care vine este deosebit de importantă în vederea conturării formației. Într-adevăr, calificările olimpice se apropie, iar programul este realmente greu.

Fotografia noastră înfățișează o fază de la ultimul joc internațional susținut de «olimpici» în Europa: România (Sel. olimpică)—Olanda (tineret) 2—2. După un joc spectaculos, «olimpicii» noștri au obținut frumoase aprecieri din partea specialiștilor olandezi.

Pe stadionul din Deventer, Florea neutralizează un atac al înaintaşului olandez Kleinjan. În dreapta — Sătmăreanu.

CORSO

TREBUIE ÎNVINS LA BUCUREȘTI!

Avem, deci, 4 puncte, un golaveraj pozitiv — 10-5 — iar Corso va veni la București, în vară, la 25 iunie. Cele patru puncte reprezintă exact potențialul echipei noastre în această toamnă, cu un singur amendament: grupa noastră nu mai e atât de net «italiană», Neapole oferindu-ne, realmente, frumoase căi de atac.

Lăsând, însă, deoparte, calculele de viitor — de altfel sinteza speranțelor e cuprinsă în titlu — să revenim puțin asupra jocului echipei noastre naționale 1966.

Ce a însemnat 1966 față de 1965?

Un oarecare progres. E adevărat, un progres mic, dar, în fotbal, salturile miraculoase nu sînt posibile.

În 1966 am jucat ceva mai rapid — și nu numai în prima repriză a meciului cu Elveția.

Am căpătat câteva carate tehnice noi, prin Dobrin și Frățilă, apropiind cu încă un pas caligrafia echipei noastre reprezentative de cea a fotbalului european.

Am mai dobîndit un atacant dispus să muncească pentru cei doi sacrificiați ai lui 4-2-4 (Lucescu).

Am găsit, în sfîrșit, oameni noi (Barbu, Deleanu — alături de cei citați) și, mai ales, ne-am convins de un adevăr vechi de cînd lumea: cu cît sîpi mai adînc, cu atît iese apă mai multă.

Am marcat (!) pe «San Paulo» un gol de mare frumusețe, cu cea mai eficientă acțiune împotriva betonului. (Centrarea înapoi a lui Dridea a transformat o apărare eșalonată în profunzime într-una «în linie»).

Și ar mai fi unele lucruri de spus...

În schimb:

N-am renunțat să jucăm cu ochii fixînd tabela de marcaj. De aici, atîtea și atîtea necazuri... Ne-a speriat gîndul că li conducem pe elvețieni cu 4-0. Am jubilat prea mult la 3-0 cu Polonia. Am jucat «à la Argentina» după golul lui Dobrin la Neapole, sperînd cu naivitate că vom putea sechestra min-gea...

N-am izbutit, încă, să-i convingem pe jucătorii noștri că toți — absolut toți — datorează un minimum

de efort maxim pentru victoria echipei. (Dobrin, Pîrcălab — în ciuda «schimbării la față» de la Neapole — și Frățilă continuă să creadă că plusul de tehnicitate le conferă o scutire de... șmotru).

N-am izbutit, în sfîrșit, să asamblăm apărarea. Subapreciînd valoarea apărării «om la om» și neavînd încredere — în același timp — în virtuțile zonei pure, șovăim prea mult, fiind la discreția realizărilor și... contra-realizărilor individuale.

Ne așteaptă un sezon greu. Confirmările sînt mai dificile decît afirmările. Victoria asupra Elveției va rămîne în picioare numai dacă va fi parafată la Zürich. Beneficiul moral de la Neapole trebuie concretizat la București. Cum?

În fotbalul european se simte clar rolul din ce în ce mai mare ale MUNCII în teren. Duelul dintre «truditorii» de tip Ball și rafinații de tip Corso se desfășoară din plin. Un insucces al rafinaților îi aduce imediat în prim plan pe «truditorii» și vice-versa. Și totuși, exclusivității pierd teren din ce în ce mai mult.

Peste soluția radicală «ori unii, ori alții», se impune tot mai mult soluția sintezei: *aducerea rafinaților la efort.* Un Dobrin, un Pîrcălab, un Dumitriu trebuie obișnuiți cu norma superioară a efortului internațional. O dată această condiție împlinită, echipa noastră va putea atrage atenția prin calitățile de subtilitate și spontaneitate ale multora dintre jucătorii ei, iar victoria asupra lui Corso va fi nu numai răsunătoare ci și frumoasă.

Ioan CHIRILĂ

În fotografii:

Două imagini din meciul de la Neapole:
1. Adevăratul «botez de foc» pentru Barbu (3) a fost duelul cu faimosul Mazzola.

2. Corso (în stînga) jubilează la golul lui De Paoli. Să sperăm că la 25 iunie vom publica o secvență asemănătoare la poarta lui Sarti.

obiectiv:

JOCURILE OLIMPICE

MEXIC 1968

MIHAELA PENEȘ

„Încă nu sînt familiarizată cu ... tehnica!”

Declarația campioanei noastre olimpice nu are nimic comun cu umorul, ci exprimă purul adevăr. De la campionatele europene de juniori din Polonia (septembrie, 1964) și pînă în ajunul campionatelor europene de seniori de la Budapesta (august—septembrie, 1966), Mihaela Peneș a participat în aproape 25 de concursuri în țară și peste hotare, concursuri ușoare și grele, cîștigîndu-le pe toate, chiar și pe acela de la Tokio, unde i s-a decernat medalia de aur, la vîrsta de 17 ani. Dar, iată că la Budapesta, continuitatea victoriilor sale este întreruptă: medalia de argint europeană în proba de aruncarea suliței.

Pe cît de mare ne-a fost bucuria cînd am aflat că Mihaela Peneș, participantă fără pretenții la Jocurile Olimpice de la Tokio, a izbutit să-și înscrie numele în palmaresul de aur, pe atît de mare ne-a fost dezamăgirea cînd am aflat că tocmai ea, principala favorită la campionatele europene de la Budapesta, la aruncarea suliței, a fost învinsă!

Ascensiunii, începută în 1961 cînd a debutat în atletism, căreia i-a corespuns în 1964 un vîrf de 60,54 m, i-a urmat un declin: 59 de metri în 1965, 58 de metri în 1966. În loc să-i urmeze un record mondial!

Mi-am spus: hai să aflu adevărul!...

O întîlnesc pe Mihaela Peneș, într-o duminică dimineața, în sala de atletism a I.C.F.

— Cu ce ocazie, aici!

— Sînt studentă a Institutului de cultură fizică. Am antrenament.

— Cu cine te antrenezi? Singură!

— Nicidecum singură! Cu noul meu antrenor.

Peste cîteva secunde intră în sală profesorul Titus Tatu.

Exit puțin și-l întreb:

— Dumneavoastră sînteți noul antrenor al Mihaelei Peneș?

— Da, din luna trecută.

Va să zică, nu mai este profesorul Lișandru Pandele, cel care a întrebat-o în 1961 pe Mihaela: «Vrei să devii campioană?». Ea i-a răspuns afirmativ, iar el a sfătuit-o: «Atletismul, aruncarea suliței!». Au apărut unele neînțelegeri între pedagog și elev, care s-au accentuat după Olimpiada de la Tokio și au culminat după campionatele europene de la Budapesta...

— Fostul meu antrenor mă critica foarte des că nu lucrez suficient la antrenamente. Recunosc. Dar, nu este mai puțin adevărat că și dînsul lucra din ce în ce mai puțin cu mine, avînd în pregătire o grupă mare de sulițașe. Fiind campioană olimpică și aspirînd și la titlul de recordmană mondială, l-am rugat în repetate rînduri să nu-mi pretindă să lucrez cît la cot cu începătorii, chiar dacă oricare dintre ei este de mare viitor. Ei vor progresa, eu voi stagna. Pînă la urmă, am început să mă antrenez alături de Lia Manoliu, încercînd să transpun mișcările pe care le făcea ea, în timpul pregătirii fizice specifice, de pe planul lansării discului pe acela al suliței. Și tot așa, de la o zi la alta, de la un antrenament la altul, fără o îndrumare competentă, în loc să-mi şlefuiesc tehnica, am ajuns să fiu întrebată de adversarele mele de la Budapesta cum de n-am reușit să-mi însușesc o tehnică cît de cît corectă. Cu o tehnică corectă, îmi spuneau ele, drumul spre recordul mondial ar înceta de-a mai fi un vis pentru mine. Aruncările mele bune, inclusiv aceea din finala de la Tokio, au fost fructul unei întîmplări. Cîci, trebuie să recunosc, încă nu sînt familiarizată cu... tehnica! Se spune că proba de aruncare a suliței este o loterie. Poate să fie și așa, dar într-un concurs mi s-a întîmplat, ca să nu spun că aproape în toate, să am diferențe între aruncări

Mihaela Peneș într-un exercițiu cu mingea medicinală.

chiar și de 20 de metri. Cauza? Pregătirea mea fizică era excelentă, dar cea tehnică... Mă abțin să-i acord vreun calificativ. Concluzia pe care am tras-o este că pregătirea fizică, văduvită de aceea tehnică, nu prea face parale într-o confruntare de prim rang. Sînt hotărîtă să mă reabilitez, adică să-mi continui ascensiunea întreruptă la Tokio. Prin ce căi? Ale tehnicii. Sper ca după această iarnă să iau în primăvară un start onorabil.

Îi ascult și părerile noului ei antrenor:

— Pentru Mihaela Peneș iarna aceasta va reprezenta o dificultate în plus: ea va trebui să se aclimatizeze cu mediul de studenție la I.C.F. Pe lîngă efortul fizic și nervos pe care-l impune Institutul, Mihaela Peneș va trebui să-și continue pregătirea de sportivă de performanță. Ea are, după cîte am observat, multe lacune, nu numai în pregătirea tehnică, dar chiar și în aceea fizică specifică. Aceste părți negative nu pot fi îndepărtate cît ai bate din palme. Mihaelei Peneș i s-a imputat lipsa de elan în timpul aruncării. Ea poate avea un elan și de 7—8 metri pe secundă, dar această viteză, raportată la greutatea ei, presupune în timpul acelei fracțiuni de secundă — cînd i se dă «bobîrnac» suliței — o musculatură în piciorul de frînare care să reziste unei greutăți de aproximativ 7—800 de kilograme. Oricîte haltere ar face, ea nu va putea ajunge la o asemenea forță. În această direcție este necesar să lucrăm de aici înainte: să suplînim în cantitatea obiectivă a elanului printr-o desăvîrșire fizică specifică și tehnică. Acesta va fi planul nostru tematic pentru iarna în care vom păși peste puțînă vreme.

Le-am urat succes amîndurora în împlinirea planurilor, dar și cît mai multă peliculă cu fotokinoame (n.b. — personal, cu mult timp în urmă, am insistat în direcția existenței acestor pelicule pentru ușurarea automatizării existenței în concurs, nu numai în timpul antrenamentelor), în speranța că am aflat adevărul.

GHEORGHE COSTACHE

„Performanțele mele sînt în urmă cu doi metri!”

Gheorghe Costache și-a încheiat sezonul competițional în 1965 cu un record personal: 63,88 m la aruncarea ciocanului. În 1966 a debutat cu 61,76 m (aprilie). Au urmat: 61,42 m, 62,96 m, 64,40 m (mai), 64,31 m, 63,90 m (iunie), 64,82 (august), 64,88 m, 66,65 m (record neomologat din cauză că ciocanul a avut coada mai lungă cu un centimetru), 66,04 m (nou record național; v.r. — 65,55 m — nu-i aparținea), 64,42 m (septembrie), 66,10 m (nou record național, octombrie).

— Cît și-a planificat profesorul Constantin Spiridon pentru acest an?

— 66 de metri. Am depășit cifra planificată cu zece centimetri. Dar antrenorul meu mi-a spus că dacă în iarna 1965—1966 aș fi avut posibilitatea să lucrez mai mult specific (aruncării), aș fi început curba ascendentă anul acesta de la cea mai bună cifră din 1965 — 63,88 m — realizată în decembrie. Din cauză că iernile noastre sînt foarte aspre, lucrul specific în această perioadă are o pondere foarte mică în antrenamente. De aici, «căderile» la fiecare început de sezon cu doi metri. Dacă, de pildă, anul acesta nu s-ar fi manifestat din nou «căderea» de doi metri, recordul ar fi putut ajunge la 68 de metri.

Am discutat cu profesorul Constantin Spiridon despre această pierdere anuală de doi metri. Mi-a arătat graficele din ultimii patru ani. Le-am privit și am constatat că, într-adevăr, în fiecare an se pierd doi-trei metri din cauză că iarna nu sînt condiții de lucru specific în aer liber. Perioada de tranziție și perioada pregătitoare constituie cea mai mare piedică în calea realizării unei evoluții progresive neîntrerupte a performanțelor. Au mai fost și alte cauze care l-au împiedicat pe Gheorghe Costache să progreseze mai mult: numai 15 concursuri (în 1964 a avut 27 de concursuri), nici o participare la concursurile de peste notare (cu excepția celor în care era vorba de echipă: România-Norvegia, Balcaniada etc.). Poate federația de specialitate va întreprinde ceva în sensul acesta pentru iarna 1966—1967 și sezonul care urmează. N-ar strica!

ZOLTAN VAMOȘ

„La fiecare obstacol
pierd circa 3 zecimi!”

Cele mai bune performanțe obținute de Zoltan Vamoș în cele 13 curse pe 3000 obstacole alergate în cursul acestui an (până la data plecării sale la întrecerile atletice din Cuba — 9—10 decembrie) au fost următoarele: 8:40,4 (Oslo), 8:41,2 (București), 8:38,8 (București), 8:34,6 (Budapesta), 8:34,0 (Budapesta). Ultimele două performanțe, atletul nostru frunțas le-a realizat în cadrul campionatelor europene, ele constituind noi recorduri ale României (vechiul record care-i aparținea tot lui din 1965, la Timișoara, era de 8:36,0). Dar, în timp ce cu recordul din 1965 Vamoș își încheia anul pe locul VII în clasamentul mondial, cu cel de-al doilea de la Budapesta el a coborât în același clasament mondial al anului pe locul XII. L-am rugat să-mi explice...

— Proba de 3000 m obstacole presupune 28 de «trecuri» peste obstacole și 7 — peste groapa cu apă. De groapa cu apă nu mă plîng. Nu mă plîng nici de alergarea pe plat, întrucît îmi păstrez ritmul între obstacole cu destulă ușurință. Dar cînd ajung la obstacol, aici încep să pierd. Pierd circa 3 zecimi de secundă la trecerea fiecărui obstacol. Nu stăpînesc bine tehnica trecerii cît mai rentabile peste obstacol. Mă înalț prea mult, mă crispez, mă dezechilibrez chiar, pierd inutil din energie. Dacă înmulțesc cele 3 zecimi de secundă cu cele 28 de treceri peste obstacole, ajung la o cifră impresionantă: 8,4 secunde. Săzînd cele 8,4 secunde din actualul record, aș ajunge la 8:25,6. O performanță extraordinară, ținînd seama că recordul mondial pe care-l deține belgianul Gaston Roelants este de 8:26,0. Dar acesta este un calcul teoretic, și va rămîne teoretic atîta timp cît eu nu voi reuși, înainte de a îmbătrîni de-a binelea — dacă-mi este îngăduit să fac o glumă — să-mi perfecționez tehnica trecerii peste obstacole.

— Totuși, prin prisma acestor două ultime recorduri, chiar dacă la Budapesta nu ai obținut decît locul VII în finală, ai avut un an nu prea sărac.

— După părerea mea, anul 1966 putea să fie foarte bogat dacă în lunile mai și iunie accidentarea la

genunchi nu mă transforma în simplu spectator al întrecerilor atletice. Pe lângă acest accident a mai fost și numărul mic de întreceri internaționale cu adversari de certă valoare. Numai la Oslo și la Budapesta. Nu aș vrea să fiu înțeles greșit de nimeni. Dar, simt nevoia s-o spun. Australianul Ron Clarke se antrenează 6 luni, iar după-aceea participă timp de două-trei luni la concursuri internaționale eşalonate la intervale de 3—4 zile unul de altul. El se antrenează...concurînd, și, concurînd alfit de mult, șansele sale de progres și de noi recorduri sporesc în mod normal. Noi, din nefericire, sîntem încă în stadiul că ne antrenăm ca să învățăm să ne antrenăm mai tare, iar obiectivele mari, adică concursurile «cap de afiș» ne sînt anunțate prea rar.

— Cum îți vei petrece iarna aceasta?

— Voi lucra foarte mult pentru îmbunătățirea rezistenței și a rezistenței în regim de viteză. Viteza, în orice caz, după cum am stabilit cu antrenorul meu, profesorul Gheorghe Rugină, va trebui să-mi asigure o compensație la pierderile provocate de trecerile peste obstacole. Cu o viteză îmbunătățită voi reuși să imprim un tempo cu care să pot coborî în 1967 sub 8:30,0. O altă cale către această cifră va fi și o participare mai deasă în alergările pe 2000 m, 3000 m și 5000 m plat. Va fi o iarnă... caldă pentru mine, deoarece nu voi avea timpul să-i simt temperatura geroasă. Va fi o iarnă pe care vreau s-o închei frumos la campionatele europene de sală din Cehoslovacia, în proba de 3000 m plat.

...În ziua în care am stat de vorbă cu Zoltan Vamoș ploaia cu stropi mari, sufla un vînt puternic și temperatura mai avea puțin pînă la zero grade. Vamoș își consuma nestingherit porția de 70 de minute de alergare într-un tempo de 34 de minute pe 10000 de metri, pe pista stadionului Dinamo. I-am strigat că-i aștept la redacție, seara. A venit la ora fixată. Fără nici o secundă întârziere și fără... guturai. Zimbea și mi-a spus:

— Încă nu sînt bătrîn pentru Mexic!

ȘERBAN CIOCHINĂ

„Am nevoie de cît mai
multă forță!”

Șerban Ciochină este unul din numele cu rezonanță europeană și mondială din atletismul nostru. În urmă cu ani, văzîndu-l, nu-ți venea să crezi, auzînd, că va deveni campionul și recordmanul țării la triplu-salt, unul din cei mai valoroși performeri mondiali ai probei. Dar ceea ce se spunea pe atunci s-a adevărit mai apoi. Din «laboratorul» fără firme luminoase, al profesorului Elias Baruch, acest sportiv (care în ultima zi a lunii trecute a împlinit 27 de ani) a ajuns să fie și campion, și recordman (antrenorul Baruch va înscrie în viitorul apropiat la startul marilor performanțe și alte nume, cum ar fi frații Valeriu și Grigore Răuț, Gunther Bloss). În primăvara anului acesta, la campionatele europene de sală de la Dortmund, Șerban Ciochină a realizat 16,43 m — record european pe teren acoperit. Recordului său în aer liber stabilit în anul Olimpiadei de la Tokio — 16,28 m, i-a mai adăugat, tot în 1966, alți centimetri, de două ori: la campionatele europene de la Budapesta — 16,42 m și la «Săptămîna internațională preolimpică» din Mexic — 16,46 m. Era de așteptat ca după recordul de la Budapesta, obținut în calificări, Șerban Ciochină să reușească în finală să urce pe una din treptele podiumului european. Acest lucru nu s-a întimplat, întrucît după succesul din calificări el s-a accidentat. La Balcaniada de la Sarajevo, sportivul român, restabilit, îl învinge pe campionul

european, bulgarul Stoi-koski, iar cu cel de-al doilea record, la Ciudad de Mexico, a obținut medalia de argint preolimpică, întrecîndu-l pe polonezul Iaskolski, cel mai bun performer mondial al anului (16,76 m).

— Ce-a fost a fost? Ce vei face în iarna aceasta?

— Calitatea dominantă a majorității triplu-saltiștilor este viteza. Antrenorul mi-a hărăzit forța. Așa că voi lucra foarte mult pentru forță nepărăsînd în timpul genuflexiunilor halterele care merg pînă la 155 de kilograme (antrenorul meu pretinde că triplu-saltul nu este o probă a... delicatilor). Nu voi neglija, însă, nici un moment, îmbunătățirea vitezei și a supleței. Forța și viteza îmi dau dețenta, iar exercițiile pentru suplețe vor reprezenta elementul compensator după lucrul cu haltere. Toate

acestea la un loc mă vor ajuta să iau cît mai multe starturi reușite în marile bătălii care urmează, prima fiind campionatele europene de sală din Cehoslovacia, din luna martie, unde am de apărut titlul de campion. Dacă pista va fi de aceeași calitate cu aceea de la Dortmund, voi încerca să-mi depășesc recordul. În iarna asta îmi va fi foarte folositoare o ședere la munte, circa trei săptămîni, unde să-mi petrec concediul de odihnă în compania... halterelor și a schiurilor. Sper ca în 1967 să nu mai sufăr nici o accidentare. Dacă nu survenea accidentarea de la Budapesta, care mi-a întrerupt ascensiunea tocmai cînd eram în maximum de formă sportivă, m-aș fi înșipoiat de la europene cu un record în jurul cifrei de 16,70 metri. Îi dorim această cifră.

Zoltan Vamoș la un concurs tradițional organizat de clubul Panathinaikos pe pista stadionului din Atena care a găzduit prima Olimpiadă modernă în anul 1896.

Pagini realizate de HORIA CRISTEA

obiectiv:

JOCURILE
OLIMPICE

MEXIC 1968

SUPORTERII

Eroii filmului: Bujor Hălămeanu (dreapta) — conducătorul galeriei dinamoviste și Horia Căciulescu (stînga), virful grupului feroviar. Acțiunea se petrece în tribunele sălii Floreasca, arhiplină.

Fluierul arbitrului a declanșat jocul frunțașele voleiului românesc: Dinamo și Rapid. Interpretii noștri urmăresc atent fazele derbyului (foto 1). Echipa Dinamo a pierdut (foto 2), dar, cum totul a decurs în limitele depășirii sportivității, cei doi «cunoscuți» se felicită reciproc la sfîrșit (foto 3).

«SINCRONIZARE»

Foto: STAN PETRE — București

«BRONZ SPORTIV»

Foto: PAUL ROMOSAN

«OLIMPIC 1980»

Foto: ROMULUS BOZOȘAN — Gherla

„PUIȘORUL“ ÎȘI IA ZBORUL

La trei ani abia impliniți, în tricou și maieu, sportivul constănțean MARIAN IULIAN a executat primul său zbor. Vrea să devină campion.

MAI ÎN GLUMĂ, MAI ÎN SERIOS

Microrînduri sportive

- Jucătorii schimbă terenul, să nu-l... uzeze?!?
- Sulițașă este arcul... suliței.
- Pe Bucegi și... Babele sînt alpiniste.
- Dunărea nu joacă fotbal pentru că nu are porți regulamentare; ale ei sînt de... Fier.
- Tandemul este un cuplaj... ciclist.
- Dacă femeile ar face box, categoria cocoș s-ar chema categoria găină?

Titi GHEORGHIU-Vaslui

BASCHET ÎNTRE MARINAR

Iubitorii sportului de pe litoral au aplaudat zilele trecute partida amicală de baschet dintre membrii echipajului navei engleze H.M.S. Lowestoft și echipa A.S.A. Marina din Constanța. Victoria a revenit constănțenilor cu scorul de 56—24 (24—4). După cum se vede, sportul nu este neglijat nici pe mare. Echipajul navei mai are echipe de fotbal, de rugbi și de hochei. La fiecare escală caietul întâlnirilor internaționale se completează. În fotografie: echipele înainte de începerea meciului — în rîndul de jos echipa navei H.M.S. Lowestoft.

CONCURSUL NOSTRU DE FOTOGRAFII

S. O. S. NUFERI

Unde o fi ieșirea? — par a întreba tinerii din schif. Cîrmaciul acestui echipaj al Clubului Acvatic din Columbia britanică întoarce capul: el caută în zadar urma marcată de ambarcațiunea sa. Fotografia devine astfel un adevărat moment-tablou: «canotori între nuferi», care l-ar fi inspirat desigur și pe marele pictor Claude Monet.

AȚI VĂZUT FILMUL „HAI FRANȚA“?

Dacă da, probabil că ați fost tentați să credeți că isprăvile galeriei franceze au fost serios exagerate. Dar, cu prilejul meciului de rugby România—Franța, suporterii jucătorilor francezi, grupați în tribuna stadionului Republicii, au fost aproape identici cu cei din film. Tot gălăgioși, tot cu stegulețe și cirliitori și bineînțeles cu nelipsitul lor cocș alb pe care vi-l prezentăm și dumneavoastră în medalion.

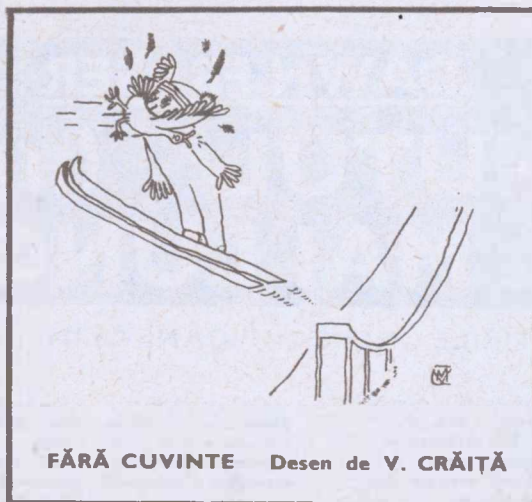

O AMINTIRE

Cunoscutul rugbist francez Michel Crauste nu a mai jucat în echipa Franței, victorioasă la București. Motivul? Fostul căpitan al XV-lui francez s-a retras din activitatea competițională. Fotografia pe care o publicăm este una dintre numeroasele amintiri frumoase ale lui Crauste: sărbătorirea ultimului său joc internațional victorios, împreună cu colegii săi de echipă.

NU, ACEASTA NU E MINGEA...

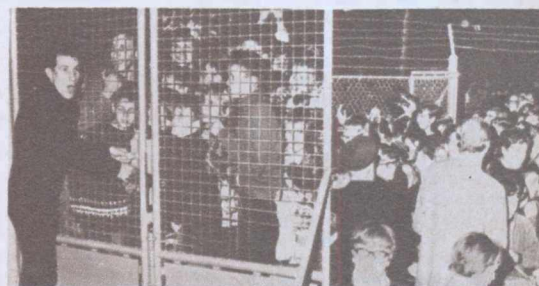
Imaginea de fotbal de mai sus a fost surprinsă la meciul disputat recent la Bruxelles între echipele Belgiei și Franței, partidă câștigată cu 2—1 de către fotbalștii belgieni. Este, dacă vreți, o fază destul de banală. Interesantă e doar forma... mingei la care au sărit jucătorii. Dar aceasta nu este mingea adevărată ci una din sferele metalice ale uriașului Atomium argintat care domină întregul stadion. Una din farsele aparatului de fotografiat...

FĂRĂ CUVINTE Desen de V. CRĂIȚĂ

RÎND LA... PATINOAR

La Amsterdam s-a inaugurat de curînd noul patinoar artificial «Jaap Edens». Evenimentul a fost primit cu bucurie și interes deosebit de către numeroși tineri care, pur și simplu, au format adevărate... cozi în fața intrărilor. Iată-l în fotografia de mai jos, pe campionul mondial Cees Verkerk deschizînd una din porțile patinoarului. Sub această imagine — un aspect de la antrenamentul lui Verkerk pe noua pistă.

MARELE PREMIU

Nu de mult, la Bruxelles, a avut loc un interesant concurs internațional de călărie. În fotografia alăturată vi-l prezentăm pe călărețul francez Navet care, împreună cu calul Luma, a câștigat marele premiu la sărituri peste obstacole. În timp ce Navet primește bucuros cupa decernată învingătorului, nobilul pur-singe înfruntă, mîndru și el, blitzul fotoreporterilor.

Album atletic international

1966

Multitudinea competițiilor desfășurate în acest an, dintre care unele de o amploare deosebită (campionatele europene de seniori, juniori, sală, jocurile Commonwealth-ului, săptămîna preolimpică), ca și creșterea considerabilă a meciurilor inter-țări, este pe deplin justificată de dorința de a se arunca în întrecere pe pista de atletism, tot mai mulți atleți, de a-i ruda, de a pregăti astfel garanții noi pentru viitoarele întreceri olimpice. A ieșit tot mai mult în evidență tendința generală de împrosptărire a loturilor diferitelor națiuni, printr-o infuzie de elemente tineri și deosebit de talentate, astfel că sistemul în măsură să afirmăm că a apărut o nouă generație de atleți. Vom cita numai cîteva nume care acum cîteva ani erau complet necunoscute, iar acum sînt în vîrfurile piramidei mondiale: Ana Hmelkova, Vera Nikolici, Jurgen Haase, Jacques Madaubert, Roger Bambuck, Art Walker, Detlev Thorith, Bill Toomey, Russ Hodge etc.

Pe plan individual, trei atleți s-au detașat prin rezultatele realizate în acest an. Este vorba de australianul Ron Clarke (13.16.4 în 5 000 m) și de ameri-

canul Tommy Smith (19,5 la 220 yarzi) și Jim Ryun (1.44.9 la 890 yarzi și 3.51.3 la 1 milă) — toate noi recorduri mondiale, de o mare valoare. Alți atleți care merită a fi remarcați pentru recordurile realizate sînt Gaston Roelants, John Pannel, Frances Davenport, Bill Toomey, Michel Jazy etc.

Ceea ce s-a putut remarca pe plan mondial este faptul că se observă o grupare la un nivel tot mai înalt, plafonul recordurilor mondiale fiind din ce în ce mai greu de doborât, pe măsură ce cifrele ating o barieră superioară. Nivelul celui de-al 10-lea, al 20-lea, al 50-lea performer mondial a atins astăzi cifre extraordinare și numai simpla citare a citorva rezultate ale locului 20 de pîdă, exclude orice comentarii: bărbați: 100 m 10,2; 110 m garduri 13,8; greutate — 18,74; disc — 59,02; femei: 100 m 11,6; 200 m — 23,8; 400 m — 54,0; 800 m — 2: 05,4; 80 m garduri 10,8; înălțime 1,72; lungime — 6,25.

Nu este nici locul pentru a publica cele mai bune performanțe mondiale ale anului, ne vom rezuma doar la CLASAMENTUL DE MAI JOS. TA-

BELUL CUPRINDE NUMĂRUL TOTAL DE ATLEȚI ȘI ATLETE, PE CARE ÎI ARE FIECARE ȚARĂ, CLASAȚI ÎNTRE PRIMII 10 DIN LUME.

Acest clasament, un fel de esență a calității, ne arată care este raportul de forțe pe plan mondial la cel mai înalt nivel al performanțelor atletice actuale. Din el putem remarca — dacă comparăm cu datele anilor trecuți — valoarea diferitelor țări. Astfel, o grupă, în real progres față de 1965, cuprinde pe R.D.G., Franța, R.F.G., Ungaria, S.U.A. O a doua grupă, în staționare, dar la un nivel foarte înalt de ansamblu (Polonia, Cehoslovacia, Australia) și în sfîrșit, ultima grupă cu țări în ușor regres (Finlanda, Suedia, U.R.S.S., Anglia).

Pe de altă parte, trebuie remarcată creșterea vertiginoasă a atletismului din majoritatea țărilor africane (Kenia, Etiopia, Ghana, Nigeria, Ciad, Tunisia), din America Centrală (Cuba, Jamaica, Trinidad, Porto Rico), din America de Sud (Venezuela, Columbia). Toate aceste țări vor fi cu siguranță outsidere puternice la multe probe în 1968 și este mai mult ca sigur

În 10 ani de activitate competițională am consacrat 6 luni din 12 antrenamentului. Într-o zi m-am apucat să fac statistică. Cred că am străbătut înot mai mult de 16 000 de kilometri, adică distanța care separă Australia de Europa. Cine a trăit în lumea bazinelor de performanță va înțelege de ce un înotător magnific ca John Konrads a putut suferi eșecuri din cauza lipsei de antrenament și nu se va mira că marii antrenori îi selecționează pe viitorii campioni dintre copiii de 10—11 ani. De multă vreme Australia produce înotători în proporție de masă. Noi începem să prelucrăm materia de timpuriu, uneori înainte de vîrsta de 10 ani, și din an în an cei care se disting sînt în general mai supli, mai iuși, mai voinici.

În ceea ce mă privește, încă de mică am simțit că am o stranie slăbiciune pentru apă. Din momentul în care am intrat în apă, mă simt în elementul meu, destinsă și satisfăcută. Dacă m-a supărat cineva pot înota cîteva lungimi de bazin. Și atunci, cînd ies din apă uit complet motivul preocupărilor mele. Natașia mi-a procurat multe satisfacții, căci ea m-a ridicat dintr-un mediu foarte modest, mi-a permis să fac călătorii minunate și mi-a adus multă glorie. Dar nu am avut deoar avantaje. Eu am investit enorm în acest sport, i-am consacrat tot timpul meu liber, viața mea. Ani în șir dormeam lângă o piscină, înotam înainte de a merge la lucru, după ce împrăveam, înainte de a mă culca. Aceasta presupune oboseală enormă, singurătate și sacrificii. Am trăit, cum s-ar spune, înotînd.

Acum, cînd am participat la trei Olimpiade, cariera mea de campioană s-a încheiat. Printre suvenirurile pe care le-am păstrat din diferite călătorii — medalii, panglici, cupe argintate, insigne, diplome, rochii — se află și o rochie de mireasă, cumpărată de la celebra casă italiană de mode: «Surorile Fontana». O

DAWN FRASER MINUTUL (II) CEL MAI LUNG

DIN AMINTIRILE UNEI CAMPIONANE OLIMPICE

rochie foarte elegantă, toată în dantelă făcută de mîna, cu nuanțe roz-pal. Cîț mi-am dorit s-o port. Dar căsătoria pentru care a fost comandată n-a mai avut loc și pînă la urmă am dăruit-o unei nepoate. Asta face parte din tributul pe care-l plătești uneori sportului. Am fost și îndrăgostită de mai multe ori. Timp de trei ani am fost fidelă unui tîmplar care era și un excelent înotător. Apoi am stat logodită doi ani cu un docher din Sydney, înainte de a cădea de acord că nu mai am nevoie de rochia surorilor Fontana. Unii din pretendenții mei au fost îndepărtați de călătoriile mele nelucrate, alții aveau impresia că și pierd identitatea devenind «soțul campioanei Dawn Fraser», iar unul din ei, un rugbist tare voinic, cu care am fost la plajă, a declarat că nu poate suporta ca eu să înot mai bine ca el. Am primit și multe propuneri de căsătorie prin corespondență. Un tînar fermier din districtul Wimmera, mi-a trimis o fotografie, care-l înfățișa în mijlocul cirezilor sale. Vacile aveau un aer fermecător, dar eu l-am refuzat. În sfîrșit, antrenîndu-mă pentru Olimpiada de la Tokio, l-am cunoscut pe omul lângă care sper să-mi trăiesc o a doua viață, poate

cea adevărată, în care voi fi o fostă campioană, dar soție și mamă. (n.r. D. Fraser este acum mama unei fetei).

Întrearea mea în școala de inot a lui Gallagher a coincis cu o adevărată revoluție în natașia australiană. Gallagher și colegii săi — Forbes, Carlile, Frank Guthrie și Sam Herford, ca și profesorul Frank Cotton, făceau parte dintre pionieri. Erau adevărați savași care explorau un teren nou și eu eram unul din «cobaii» lor. John Henricks — era un altul. Profesorul Frank Cotton l-a dus apoi cu el la universitatea din Sidney, pentru a-l supune la o serie de examene. Cotton încerca să determine exact factorii care alcătuiesc valoarea unui sportiv de mare performanță. El studia boxeri, cicliști, atleți, vîslăși, dar se interesa mai cu deosebire de înotători. Înotul este înainte de toate luptă dintre un sportiv și un element al naturii. Alți factori — tactica de exemplu — au o importanță mai mică decît în alte sporturi. Cred că este cazul să amintesc că natașia australiană cunoscută o perioadă sumbră în anii precedenți.

Începînd de pe vremea lui Freddy Lane, Frank Beaurepaire, Cecil Healy și Fanny Durack, noi am fost considerați

totdeauna o țară de înotători. Dar din 1924 și pînă la Jocurile Olimpice de la Helsinki (1952) nici un australian nu a mai cîștigat vreo medalie de aur. La Jocurile din 1936 am avut doar un finalist, iar la Helsinki, John Davies a cîștigat proba de flutură, însă restul echipei nici nu s-a văzut. Din anul 1953 sportul australian a început însă să sufere schimbări mari și eu mă lăsasem prinsă, cu tot entuziasmul, în vîrtajul acestor schimbări.

Doi dintre antrenorii echipei Australiei, Bill Phillips și Syd Grange se întoreseră de la Helsinki cu convingerea că înotătorii australieni nu lucrează suficient la capitolul pregătirii fizice și acesta ar fi una din principalele cauze ale eșecului. În Australia, sportul era mai degrabă un pretext pentru reuniuni vesele. S-a dovedit că nu este suficient să înoți un număr anumit de kilometri dar, că acești kilometri trebuie acoperiți printr-un înot corect, făcut cu toată convingerea și intensitatea. Fostul campion, Campbell și profesorul Frank Cotton au stabilit un plan amănunțit pentru redresarea și dezvoltarea natașiei australiene. Cîteva antrenori entuziaști au fost ajutați să se consacre exclusiv formării viitorilor campioni. S-a hotărît ca înaintea fiecărei Olimpiade, echipele australiene să fie supuse unei pregătiri foarte serioase în climatul tropical din Queensland.

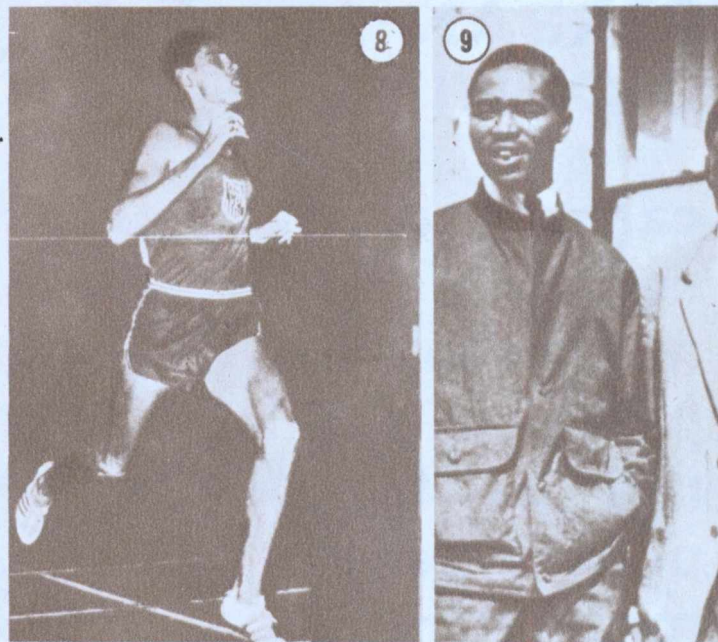
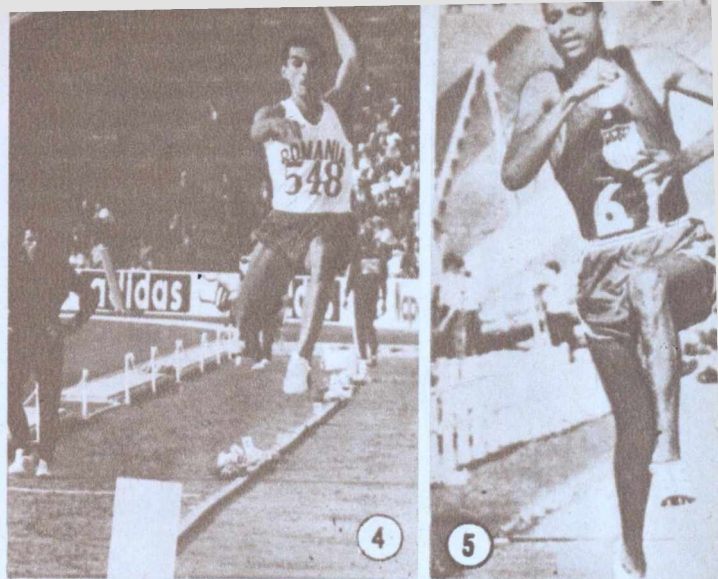
Accentul s-a pus pe antrenamentul fizic. Stilul, tehnica, tactica toate acestea sînt desigur importante. Dar dacă Australia a ajuns să fie la un moment dat, la natașie prima din lume, aceasta se datorează în special unei pregătiri fizice și morale, pregătire asemănătoare celei pe care Harry Hopman o impunea jucătorilor de tenis.

Adaptare de I. GOGA

(Continuare în numărul viitor)

ÎN FOTOGRAFII:

1. — Ultimul tur din cariera unuia dintre cel mai prodigioși atleți al ultimului deceniu. Francezul Michel Jazy își încheie cum nu se poate mai strălucit cariera atletică. Ultima cursă; record mondial la 2 000 m. Fotografii sînt la post pentru a immortaliza momentul.
2. — O nouă graniță a fost trecută! Stafeta de 4 x 400 m a SUA a reușit să coboare sub 3 min. realizînd 2.59.6, ceea ce revine la o medie de 44.9 pentru fiecare alergător!...
3. — Celebru cuplu Romuald Klim (URSS) campion olimpic și european și Gyula Zsivotzki (Ungaria) recordman mondial la aruncarea ciocanului.
4. — Dublu campion balcanic, atletul nostru Adrian Samungi a reușit o performanță promițătoare la saritura în lungime: 7,71. Cîteva victorii internaționale, constanța și perseverența sînt o garanție pentru rezultate viitoare tot mai apropiate de 8 m.
5. — Atenție Clochină! Acest înăr săritor se anunță ca principal favorit la viitoarele Jocuri Olimpice. Se numește Arthur Walker (24 ani — 1,88 m — 72 kg) și a realizat 18,74 m la triplusalt.
6. — Simpaticul alergător belgian Gaston Roelants a doborât două recorduri mondiale — la 1 oră și 20 km.
7. — Tommy Smith cel mai rapid alergător din lume (22 ani, 1,90 m — 73 kg) a realizat 19,5 la 220 yarzi în linie dreaptă și 20,0 la 200 m cu turnantă.
8. — La numai 19 ani înălțurii atlet american Jim Ryun a doborât cîteva recorduri mondiale lăsînd să se intrevedă posibilități mari pentru 1967.
9. — Cuplul Keino-Temu din Kenia, care l-a întrecut pe Ron Clarke.

că 'recolta' lor în Mexic va fi apreciabilă.

Vorbînd despre nivelul mereu crescînd al atletismului internațional, este necesar a arăta că numai prin munca exclusivă a atleților nu a fost posibil acest progres. S-a îmbunătățit și se perfecționează continuu 'arsenalul' atletic, începînd cu instalațiile și materialele de concurs, piste de bitum, curcurile de aruncări cu suprafața de oșel, echipamentul diferențiat pe probe și pentru diferite situații atmosferice și terminînd cu aşumitul antrenament invizibil care cuprinde, printre altele, pregătirea psihologică, medicală, maseuri, alimentație diferențiată, pe probe, mijloace de recuperare a efortului, orbiri, probleme personale etc. Rezultatele din atletismul contemporan își găsesc tot mai mult explicația prin utilizarea mijloacelor auxiliare necesare desfășurării activității de pregătire la cel mai înalt nivel al pretențiilor. Aceasta nu înseamnă că odată toate aceste probleme rezolvate, performanțele mari au venit de la sine. Și în acest sens, campionatele europene de la Budapesta ne-au

dat un răspuns strălucit la întrebarea privind felul cu reușesc atleții străini asemenea rezultate. Cantitatea de muncă depusă de cei mai mulți dintre ei, lată răspunsul și explicația performanțelor acestora. Îmbinarea unui volum de muncă cu cea mai adecvată intensitate de efort, cu creșterea treptată și gradată a acestor indici, îmbinată cu un control continuu medical-biochimic, au dus la salturi noi în atletism. În ultimă instanță este vorba de îmbunătățirea și de creșterea calității și cantității de muncă depusă, îmbinată cu perseverența sportivului și cu pricepera antrenorului.

NICOLAE MĂRĂȘESCU

8—10. Franța	12
Anglia	12
Japonia	12
11. Cehoslovacia	8
12. Canada	5
13—15. ROMÂNIA	4
Italia	4
Jamaica	4
16—20. Finlanda	3
Trinidad	3
Africa de Sud	3
Noua Zeelandă	3
Bulgaria	3
21—26. Suedia	2
R.P. Chineză	2
Belgia	2
Kenia	2
Cuba	2
Tunisia	2
27—37. Venezuela	1
Coasta de Fildeș	1
Ghana	1
Porto Rico	1
Ciad	1
Grecia	1
Nigeria	1
Olanda	1
Iugoslavia	1
Taiwan	1
Norvegia	1

NOTĂ. Menționăm că atletismul se practică pe glob în 125 state și dintre acestea, numai 37 au reușit să-și numere cel puțin cîte un atlet, printre cele mai bune 10 valori mondiale la fiecare probă.

1. S.U.A.	87
2. U.R.S.S.	64
3—4. R.D.G.	32
R.F.G.	32
5. Australia	19
6. Polonia	17
7. Ungaria	14

Durabil, comod, elegant

I.P.S. SPORT
 Reghin — Regiunea Mureș Autonomă Maghiară, str. Mihai Viteazu nr. 19—21, telefon 12-339 pune la dispoziția cumpărătorilor prin magazinele de specialitate sau cu raioane de materiale sportive:

● BOCANCI PENTRU TURISM ● BOCANCI SCHI POPULAR ● BOCANCI SCHI POIANA ● BOCANCI SCHI BRAȘOV ● BOCANCI SCHI CAMPION ● BOCANCI SCHI FOND ● GHETE CICLISM ÎMBLĂNITE ● GHETE PATINAJ ARTISTIC ● GHETE HOCHEI ● GHETE BOX.

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, raionul 30 Decembrie, București. Telefoane: 11.91.13 și 11.10.05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Prezentarea grafică: M. Patrichi. Tehnoredactor: N. Bărbăuțean. Corector: Gh. Ranetti. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scintei.

ȘERBAN CIOCHINĂ

**campionul și
recordmanul
nostru la tri-
plusalt ridică
mii de tone
pentru centi-
metri în plus.**

(În interiorul revistei — re-
portaje cu pregătirile pentru
Jocurile Olimpice din Mexic
ale atleților Mihaela Peneș,
Gheorghe Costache, Zoltan Va-
moș și Șerban Ciochină).

Foto: PAUL ROMOȘAN

SPORT